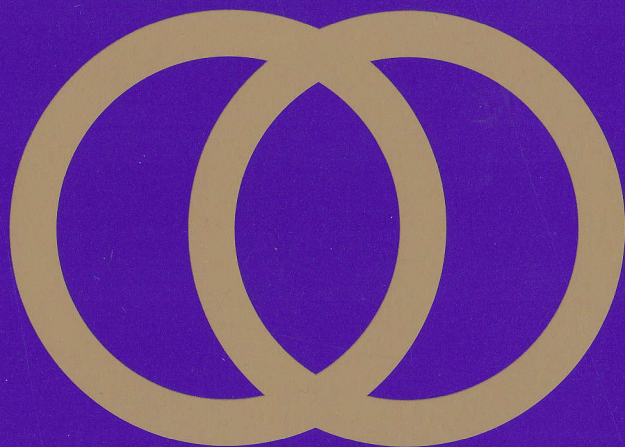

Cum să-ți alegi partenerul

Susan Quilliam

**THE
SCHOOL
OF LIFE**

 VELANT
CĂRȚI ÎNSEMNATE.

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**SUSAN
QUILLIAM**

Cum să-ți alegi partenerul

Traducere din limba engleză
de Alex Moldovan și Mariana Buruiană

 VELANT
CĂRȚI ÎNSEMNATE.

Cuprins

1. Înțelege.....	7
2. Fii pregătit.....	21
3. Privește înapoi.....	35
4. Renunță să alegi	47
5. Concentrează-te	61
6. Crearea unei legături	79
7. Să fii îndrăgostit	119
8. Cunoașterea	135

1. Înțelege

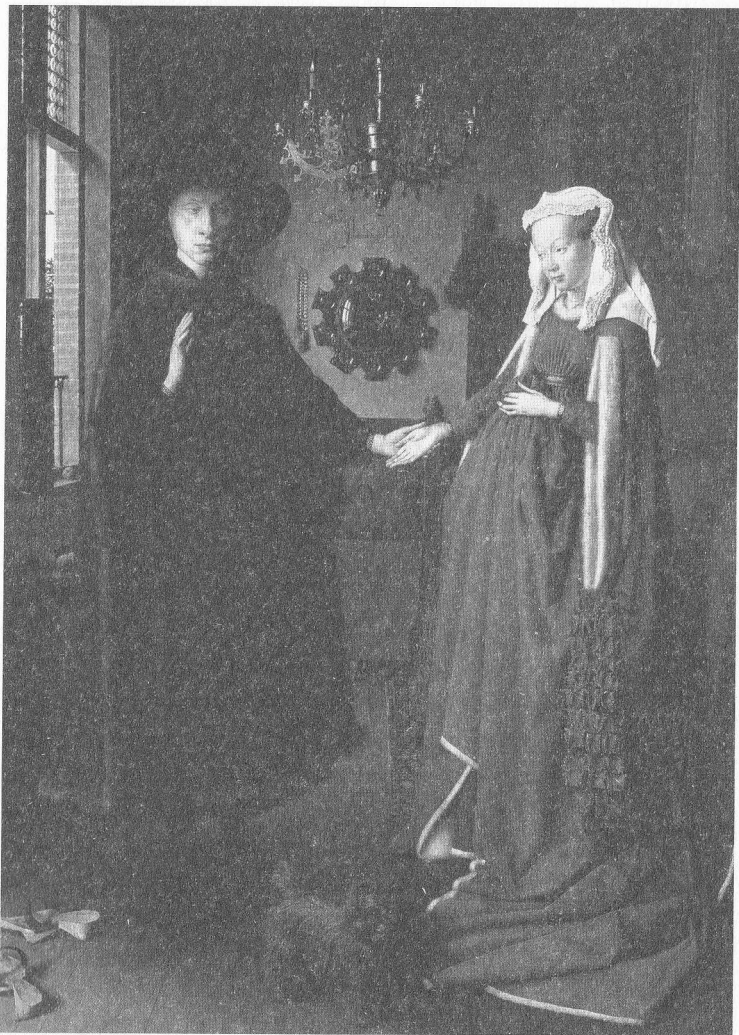
Atunci când faci o alegere, schimbi viitorul.

(Deepak Chopra)

Alegerea unui partener romantic e una dintre cele mai mari aventuri ale prezentului. Pornim într-o căutare în care putem întâlni oamenii fascinanți, dar și unii care ne pot scoate din minți; putem atinge culmi emoționale, dar ne putem lăsa și pradă furiei, fricii și depresiei; ne putem pierde direcția complet înainte ca, în cele din urmă, să găsim calea spre iubire.

Adevărata provocare e să creștem. Alegerea partenerului e o călătorie spre dezvoltarea personală, care ne ajută să aflăm mai multe despre noi, despre alți oameni, despre viață și despre felul în care vrem s-o trăim. Dacă luăm toate acestea în calcul, începem să realizăm ce aventură poate fi alegerea unui partener.

Ce nu ne dăm poate seama e că această aventură e mai grandioasă și mai dificilă ca oricând în istorie. Până acum, omenirea a abordat rațional alegerea partenerului. Desigur, poftele trupești și romantismul au avut o mare contribuție – în special în ce privește aventurile, legăturile amoroase sau simplele escapade. Dar în ce privește formarea unei legături pe viață, în trecut oamenii s-au îndepărtat de romantism și s-au apropiat de pragmatism. Cei bogați și-au ales, de obicei, un partener care să corespundă din punct de vedere al onoarei, al averii, al utilității politice și al păstrării liniei ereditare. Cei mai puțin bogați – având mai puține de apărut – au avut mai multă libertate în a-și lăsa pornirile inimii să le domine pe cele ale intelectului, dar au

Portretul lui Arnolfini de Jan van Eyck, o celebrare a căsătoriei extrem de tradiționale care are un singur scop – un moștenitor.

trebuit totuși să-și asigure siguranța financiară și sprijinul practic și să facă copii care să-i ajute la bătrânețe.

Nici măcar în glorioasa epocă a cavalerismului, când dragostea unui cavaler pentru domnița lui era un obiectiv major în viață, nimeni n-a sugerat vreodată că romantismul trebuie să ducă la un angajament; la curtea regelui Arthur, adevărata crimă a lui Lancelot și a lui Guinevere n-a fost atât că se adorau reciproc, ci că au încercat să facă din adorația lor fundamentul unei relații complete. Așa cum arată istoricul Stephanie Coontz în cartea *Marriage, a History*, chiar dacă oamenii s-au bucurat întotdeauna de o poveste de dragoste, până nu demult „strămoșii noștri n-au avut parte de așa ceva“.

O revoluție emoțională

Dând pe repede înainte până în secolul al douăzecilea, vedem că romantismul a devenit un imperativ. Claire Langhamer, în cartea ei *The English in Love*, explică faptul că această revoluție emoțională a fiert o vreme la foc mic, dar s-a declanșat grație a numeroase și variate schimbări sociale – deși nimeni nu știe cu exactitate care dintre acestea au fost cauzele și care efectele. Apariția pilulei contraceptive, care a permis cuplurilor să se concentreze mai puțin asupra procreării și mai mult asupra legăturii emoționale? Faptul că femeile au devenit mai educate, mai bine plătite și, prin urmare, au avut posibilitatea să iasă din mariaje eşuate? Masacrele din cele două războaie mondiale care ne-au încurajat să profităm de moment și să preferăm intensitatea pe termen scurt în defavoarea angajamentelor pe termen lung? Apariția liberalizării sociale, a educației în masă, a comunicării la nivel mondial? Slăbirea credinței religioase, înmulțirea drepturilor individului, adoptarea unor legi legate de divorț?

Oricare ar fi motivele, undeva pe la jumătatea secolului trecut, parteneriatul a devenit în mod universal și indisolubil legat de iubire. Și asta a aruncat totul în aer. Pentru prima dată, pasiunea – sexuală și emoțională – a devenit punctul de referință principal al unei relații de succes. Să ne gândim la celebrul început al romanului *Mândrie și prejudecată* de Jane Austen: „Este un adevăr universal recunoscut că un burlac, posesor al unei averi frumoase, are nevoie de o nevastă.”¹ Apoi compară-l cu afirmația din 1949 a reverendului Herbert Gray, președintele Consiliul Național de Îndrumare într-ale Căsătoriei, cum că „singurul motiv suficient pentru a te căsători este că... iubești pe cineva...” Dacă în anunțurile matrimoniale de la jumătatea secolului al douăzecilea – când chiar mama mea trebuia să ia o decizie cu privire la un partener – potențialii parteneri erau prezentați din perspectiva curățeniei, a onestității și a salariului săptămânal, echivalentul din zilele noastre, site-urile matrimoniale, trâmbițează gloria „alchimiei”, a „întâlnirii predestinate” și a „sufletelor pereche”.

Realitatea e dură

Toate astea sună ispititor. Dar realitatea e mai problematică. Pentru că acum abordăm chestiunea alegerii partenerului cu așteptări mai mari, o mai mare confuzie și mai multă presiune ca oricând. Se prea poate ca amestecul iubirii în problema relației să fi adus împlinire, dar a creat și provocări uriașe.

Prima problemă e că trebuie să facem alegeri mai multe și mai dese. Faptul că iubirea joacă un rol central înseamnă că e

¹ Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*, traducere de Ana Almageanu, Editura Eminescu, 1970.

foarte probabil să renunțăm la o relație dacă romantismul moare, iar legislația permisivă în cazul divorțurilor ne ajută să ne detașăm mai ușor. Rezultatul e că avem acum nu doar o variantă când vine vorba de alegerea unui partener la atingerea maturității biologice – cu o variantă suplimentară în cazul în care unul dintre soți moare – ci, în medie, cinci variante într-o viață. Ne putem alege în adolescență prima iubire, la douăzeci de ani prima implicare serioasă, pe la treizeci de ani un partener alături de care să devenim părinți, la patruzeci de ani un companion post-divorț, ultima alegere fiind cea a unei persoane care să ne ajute să trăim ultimii ani ai vieții. Plus toate aventurile suplimentare.

Acum pune această nevoie tot mai mare în contextul oportunităților tot mai mici. Întâlnim mai puțini parteneri pentru că suntem mai mobili la nivel global; ne mutăm, ne schimbăm slujba, ne mutăm în alte țări mai mult ca niciodată. Avem mai puține șanse de a ne găsi partenerul pentru că avem un program de lucru mai lung – apoi ne întoarcem acasă, în direcții diferite, în comunități izolate din punct de vedere social. În plus, avem mai puține resurse pentru a găsi și a alege un partener pentru că suntem mai puțin sprijiniți; purtăm povara efectivă și pe cea emoțională pe umeri mult mai mult decât în vremurile când trebuia să decidem doar dacă ne vom căsători cu băiatul/fata de vizavi sau cu cel/cea care locuiește la celălalt capăt al străzii. Rezultatul combinației dintre o cerere sporită și o ofertă scăzută? Întâlnirea unui partener a fost rareori o provocare atât de mare.

Finaluri fericite?

Și rareori atât de importantă. Mai mult ca niciodată, o relație plină de iubire e considerată acum un element-cheie în viață, cu atât mai vital cu cât trăim într-o societate fracturată și izolată. Vezi și înțeleptul verset din Geneza, când Dumnezeu spune că „nu e bine ca omul să fie singur“.

Astfel ajungem la o altă problemă. În prezent, religia are tot mai puțin loc nu doar în relația de iubire, ci și în spiritul omului, până acolo încât nu numai că Dumnezeu e absent din parteneriat, ci parteneriatul a devenit mai important decât Dumnezeu. Filosoful Simon May, în cartea sa *Love: A History*, explică faptul că, dacă odinioară căutam semnificația în divin, acum, că n-o mai putem găsi acolo, o căutăm în altă parte. Parteneriatul e acum sursa de la care așteptăm să ne ofere speranța și fericirea pe care înainte o așteptam de la divinitate.

Acum, când ne atașăm de cineva, căutăm un înlocuitor pentru Dumnezeu – ceea ce înseamnă că respectivul trebuie să fie perfect. Iar noi trebuie să devenim, la rândul nostru, niște înlocuitori de Dumnezeu perfecți, să oferim iubire necondiționată, veșnică și nealtruistă. Găsirea partenerului a devenit nu numai o chestiune de sprijin practic, care completează împlinirea personală; acum e calea prin care vom câștiga sfințenia și izbăvirea veșnică.

E imposibil? Bineînțeles. Nici măcar în teorie nu putem atinge idealul exprimat de filosoful Friedrich Schlegel: „prin iubire, omenirea se întoarce la starea inițială de divinitate“. Iar în practică avem mereu dovada că acest obiectiv e neverosimil. Vedem asta în relațiile noastre imperfecte, în materialele zilnice din presă despre parteneriatele eșuate ale celebrităților, în statisticile legate de divorț, rata divorțurilor ajungând la 70 la sută

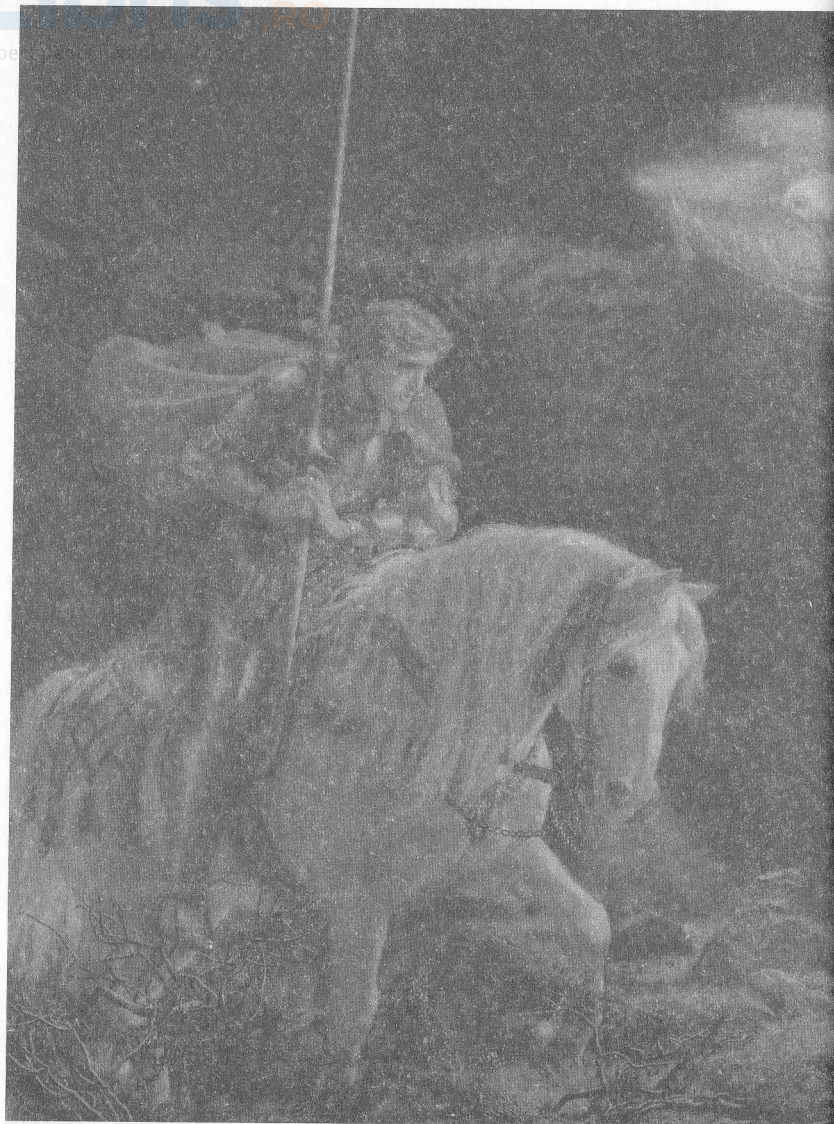
în unele țări europene – și asta fără să mai punem la socoteală finalul relațiilor celor necăsătoriți, despre care n-avem cifre concrete.

Ne mai mirăm că intrăm în panică când vine vorba de implicarea într-o relație? Unica alegere tradițională ne limita libertatea, dar odată ce formam un cuplu, exista posibilitatea siguranței pe tot parcursul vieții, precum și o garantare aproape sigură a faptului că, dacă nu ne abăteam de la curs, am fi fost considerați împliniți din punct de vedere social. Acum ne temem că dacă facem alegerea greșită vom sfârși nu numai singuri, ci și condamnați – sau damnați – pentru incapacitatea de-a pune în practică iubirea.

Dacă ne întrebăm rudele mai în vârstă ce însemna alegerea unui partener pentru generația lor și ce mulțumiri și constrângeri au simțit, s-ar putea să avem o surpriză. Probabil că strămoșii noștri n-au trăit o poveste de iubire, dar grație așteptărilor mai reduse – atât ale lor, cât și ale partenerului – e posibil să fi avut parte de mai multe finaluri fericite decât noi.

Noi beneficii

Acestea fiind spuse, sunt extrem de recunoscătoare că trăiesc și iubesc astăzi. Asta pentru că noua ordine aduce și noi beneficii. Parteneriatele noastre sunt acum ele noastre, nu impuse de familie sau interzise de comunitate. Mai multe „variante“ de-a lungul vieții înseamnă mai multe șanse de a descoperi ce decizii legate de relații ne ajută să prosperăm. Mai multe zone din care să alegi înseamnă mai multe căi de a găsi parteneriate în afara granițelor tradiționale – în alte culturi, credințe, clase sociale și intervale de vârstă. O mai mare libertate de a ieși dintr-o relație dacă am

Când te gândești la alegerea unui partener, îți imaginezi o căutare, o cruciadă, o luptă, o vânătoare de comori sau... o plimbare prin parc?